

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **E.**, so sídlom C., zastúpený Advokátskou kanceláriou N., so sídlom R., proti žalovanému **P. B.**, bývajúcemu v P., **o zaplatenie 325,95 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11 C 71/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2011 sp. zn. 3 Co 3/2011 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2011 sp. zn. 3 Co 3/2011 v jeho potvrdzujúcom výroku **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 5. novembra 2010 č.k. 11 C 71/2010-62 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 246,48 Eur s 8,5 % úrokmi z omeškania od 28. augusta 2008 do zaplatenia, to všetko v mesačných splátkach po 40 Eur počnúc mesiacom novembrom 2010 pod následkom straty výhody splátok. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Vyslovil, že zmluvné podmienky upravené v bode : I. 5 s textom : Náklady spojené s úverom. Klient je povinný platiť náklady na úver, t.j. úroky, poplatky, prípadne poistné a ostatné náklady a platby (náklady na vymáhanie pohľadávok a pod.), ktorých výška je uvedená v Žiadosti a Sadzobníku alebo ktoré vzniknú vo vzťahu k tej ktorej predmetnej zmluve, ako aj zmluvné pokuty a úroky z omeškania; v bode VI. 7. s textom : Dôsledky porušenia platobných povinností, omeškanie s plnením peňažných záväzkov klienta má za následok vznik práva spoločnosti na dohodnutý úrok z omeškania vo výške 0,1 % denne aj za začatý deň, omeškania a zmluvnú pokutu vo výške 10 % každej mesačnej splátky, s ktorej úhradou je klient v omeškani. Akékoľvek výdavky spoločnosti spojené s vymáhaním pohľadávky znáša klient a ich výška môže byť v Sadzobníku určená paušálne; bez jej určenia je klient povinný hradiť skutočne vynaložené náklady spoločnosti. Zmluvná pokuta je splatná

najneskôr 5 dní odo dňa doručenia písomnej výzvy na jej úhradu klientovi. Dohoda o zmluvnej pokute obsiahnutá v OP nevyklučuje možnosť uplatnenia práva na náhradu škody, ktorá vznikne spoločnosti v plnej výške, sú neprijateľné. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Takto rozhodol, keď zmluvu uzavretú medzi účastníkmi konania 16. novembra 2007 vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu s aplikáciou ustanovení § 53 ods. 1, 4, § 39 Občianskeho zákonníka. V danom prípade sa súd zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru pričom zistil, že za 1,5 roka predstavoval z poskytnutého úveru 144,26 Eur, čo je 28,97 % ročne. Súd prvého stupňa poukázal na úrokové miery (stanovené Národnou bankou Slovenska) podobného úveru v bankách, pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 1 rok do 5 rokov, v novembri 2007 bol vo výške 13,84 % p.a. Z uvedeného vyvodil, že úrok dohodnutý medzi účastníkmi bol viac ako dvojnásobne vyšší. Mal za to, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 zo dňa 31. júla 2009). Vzhľadom na uvedené závery súd prvého stupňa považoval dohodu o výške úrokov nad 13,84 % ročne za absolútne neplatnú. Primerané súd určil úroky vo výške 13,84 % ročne, čo pri úvere 10 000 Sk za 1,5 roka predstavuje 2 076 Sk. Žalovaný teda mal vrátiť 12 076 Sk, čo pri prepočte konverzným kurzom činí 400,85 Eur. Keďže celkove uhradil žalobcovi 154,37 Eur, jeho dlh činí 246,48 Eur a k zaplateniu tejto sumy ho súd aj zaviazal. Zvyšok uplatnenej pohľadávky súd považoval za neopodstatnený. Dohodnutú zmluvnú pokutu 10 % z každej omeškanej splátky a úroky z omeškania 0,1 % denne súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto absolútne neplatnú s poukazom na § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení aktuálnom ku dňu uzavretia zmluvy (minimálne pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka). Ide totiž o neprimerané sankcie, ktoré znáša spotrebiteľ. Úrok z omeškania 0,1 % denne je navyše v rozpore s právnymi predpismi, keďže pri občianskoprávných vzťahoch (ktorým je aj vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy) možno dohodnúť úroky z omeškania len v súlade s vládnym nariadením SR č. 87/1995 Z.z. V danom prípade za to isté porušenie právnej povinnosti (omeškanie so splátkami) bol dohodnutý niekoľkonásobný postih – úroky z omeškania, zmluvná pokuta, náhrada škody, ale dokonca aj poplatky za upomienku a za odstúpenie od zmluvy. Ak spotrebiteľ sa omešká s viacerými splátkami, zmluvná pokuta môže dosiahnuť výšku celej splátky. Taktiež lehota splatnosti zmluvnej pokuty je veľmi krátka, takže nepochybne ide o hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa. Neprijateľná podmienka je aj ustanovenie, podľa

ktorého má spotrebiteľ znášať akékoľvek výdavky žalobcu spojené s vymáhaním pohľadávky, ktoré dokonca môžu byť paušalizované, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. Je nemysliteľné, ak je ustanovený tzv. poplatok za odstúpenie od zmluvy. Odstúpenie od zmluvy je právom, ktoré ak sa využije, nemôže byť „potrestané“ nejakým poplatkom. Pre úplnosť súd dodal, že neurčitosť, a tým aj neprijateľnosť podmienky ohľadom platenia paušálnych poplatkov a zmluvnej pokuty je zrejmá aj z tej skutočnosti, že sám žalobca nemal ujasnenú výšku poplatkov a zmluvnej pokuty, keď v žalobe požadoval iné sumy ako v neskoršom písomnom podaní zo dňa 8. októbra 2010 a v ďalšom podaní zo dňa 4. novembra 2010 sa vrátil k pôvodnej špecifikácii. Podľa § 153 ods. 3 O.s.p. súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná. S poukazom na citované zákonné ustanovenia a vyššie uvedené právne závery súd teda vyslovil aj neprijateľnosť zmluvných podmienok tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. Okrem istiny žalovaný bol zaviazaný aj k zaplateniu úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2008. Úroky z omeškania boli priznané od 28.8.2008 teda od nasledujúceho dňa po účinnom odstúpení žalobcu od zmluvy, keďže 27.8.2008 uplynula úložná doba príslušnej zásielky (list zo dňa 1.8.2008), čo je v súlade s čl. VI. 9 obchodných podmienok. Z vyššie uvedených dôvodov žalobu ohľadom výšky uplatnených úrokov z omeškania nad prisúdený rozsah súd ako nedôvodnú zamietol. Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. a to aj s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. Náhradu trov konania si uplatnil len žalobca, ten však vo veci nemal plný úspech. Súd mal za to, že nemá nárok ani na pomernú časť náhrady trov konania a to jednak vzhľadom na čiastočnú neplatnosť zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi, nezákonné zmluvné podmienky, ktoré zaviniť sám žalobca a tiež po zohľadnení zlej sociálnej situácie žalovaného. Podľa § 160 ods. 1 O.s.p. ak súd uložil v rozsudku povinnosť je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Žalovaný má len minimálny príjem a po zohľadnení jeho pravidelných výdavkov súd dospel k záveru, že je dôvodné za účelom úhrady prisúdenej pohľadávky mu povoliť mesačné splátky tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. septembra 2011 sp. zn. 3 Co 3/2011 v spojení s opravným uznesením z 18. októbra 2011 sp. zn. 3 Co 3/2011 pripustil

späťvzatie žaloby o úroky z omeškania nad 8,5 % a v časti 4,09 Eur istiny, v tejto časti zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a konanie zastavil. V prevyšujúcej časti zamietavého výroku, ako aj vo výroku o trovách konania rozsudok potvrdil. Náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Svoje rozhodnutie (v zastavujúcom výroku) zdôvodnil § 208 O.s.p. s poukazom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom (so súhlasom žalovaného). Odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní, vec správne aj právne posúdil, rozsudok je presvedčivý a preto si osvojil jeho odôvodnenie. Odvolací súd doplnil odôvodnenie v súvislosti s odvolacími námietkami. Stotožnil sa prvostupňovým súdom, že úroky 28,97 % sú neprimerane vysoké, keď preyšujú úroky v bankách o viac ako 100 %. Uviedol, že aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a § 39 Občianskeho zákonníka. Za absolútne neplatný právny úkon považoval aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo ľahkovážnosti za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). Odvolací súd zdôraznil, že žalobca postupoval nedbanlivo, ak dostatočne neoveril životné náklady, dlhy a celkovú bonitu spotrebiteľa úverovej služby. Dlhy žalovaného sa týkali nedoplatkov spojených s užívaním bytu. Ani odvolací súd nebol názoru poskytnúť ochranu neprimeraným úrokom a takému úverovaniu, pri ktorom sa sociálne slabšiemu spotrebiteľovi poskytne úver za cenu o 100 % vyššiu oproti bankám aj napriek nedostatočnej schopnosti spotrebiteľa zvládnuť splátky a tak dosiahnuť ďalší profit na sankciách, paušalizovaných poplatkoch a nákladoch na vymáhanie. Odvolacia námietka, že spotrebiteľ bol oboznámený s úverovými podmienkami nemôže ovplyvniť záver o neplatnosti časti úrokov, pretože dôležitý bol stav núdze žalovaného a súčasne neprimeraná výška úrokov. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi súdu prvého stupňa vo vzťahu k výroku o vyhlásení neprijateľných zmluvných podmienok. Len na zdôraznenie odvolací súd poukázal na neprijateľnosť neurčitého vyjadrenia nákladov, ktoré by mal spotrebiteľ znášať. Nedostatočná určitosť zmluvnej podmienky je na úkor transparentnosti zmluvného vzťahu, a preto je dôvodný záver o porušení generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Rovnako aj vo vzťahu k neprijateľným sankciám, ktoré prvostupňový súd vyhlásil za neprijateľné žalobca neuviedol právne významné argumenty. Je dôležité pri vyhodnocovaní otázky, či nejde o nekalú podmienku v zmysle cieľov smernice Rady 93/13 EHS zohľadniť aj ostatné zmluvné podmienky (č.l. 4 ods. 1). Súdom označené sankcie považoval za absolútne neprijateľné. Žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli, preto odvolací súd žalovanému trovy nepriznal (§ 142 ods. 1, § 224 ods. 1 O.s.p.).

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 238 ods. 3 O.s.p. a dovolacie dôvody opieral o § 241 ods. 2 písm.a/ O.s.p., keď mal za to, že sa mu ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.), že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie do veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Dovolateľ považoval rozsudok odvolacieho súdu za rozsudok vydaný v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a jeho výrok za neurčitý a nezrozumiteľný. Odôvodnenie nespĺňa kritériá požadované v § 157 ods. 2 O.s.p. Mal za to, že konanie je postihnuté inou vadou, majúcou za následok neprávne rozhodnutie vo veci, keď súdy nesprávne zistili skutkový stav, resp. že závery oboch súdov nevyplývajú z vykonaného dokazovania. V dôvodoch svojho dovolania podrobne rozobral svoje námietky voči právnomu posúdeniu veci a uviedol právne argumentácie k veci samej. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu (okrem výroku, ktorým v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a konanie zastavené) ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, rozhodnutie krajského súdu je potrebné zrušiť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatorne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolací súd dospel k záveru, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté procesnou vadou uvedenou v § 237 písm.f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (II. ÚS 14/2001, II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006).

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Podľa § 152 ods. 2 prvá veta O.s.p. rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednáwanej veci.

Podľa § 166 ods. 1 O.s.p. ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania, o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže účastník do pätnástich dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia v konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca napadol odvolaním rozsudok súdu prvého stupňa (okrem vyhovujúceho výroku) v jeho ostatných výrokoch vrátane výroku, ktorým súd prvého stupňa vyslovil, ktoré zmluvné podmienky považoval za neprijateľné (viď odvolanie žalobcu č.l. 70 bod II. 2, č.l. 74 bod III. 2). Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa len vo výroku, ktorým súd prvého stupňa v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (viď v poradí druhý výrok rozsudku súdu prvého stupňa). Ak žalobca odvolaním napadol aj v poradí tretí výrok rozsudku, t.j. výrok, ktorým súd prvého stupňa vyslovil, ktoré zmluvné podmienky (menovite vo výroku uvedené) považoval za neprijateľné, potom žalobca (odvolateľ) v odvolacom konaní kvantitatívne vymedzil rozsah, v akom malo byť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v odvolacom konaní preskúmané (zamietavý výrok a výrok o neprijateľnosti zmluvných podmienok). Dovolací súd poznamenáva, že pokiaľ dôvody odvolania nekorešpondovali s navrhovaným odvolacím petitom, bolo povinnosťou súdu tento nedostatok odvolania postupom podľa § 209 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 205 ods. 1 O.s.p. odstrániť.

Z dôvodov rozsudku odvolacieho súdu možno usudzovať, že odvolací súd sa otázkou neprijateľnosti zmluvných podmienok v rámci prejednávania veci v odvolacom konaní zaoberal, avšak bez akéhokoľvek formulačného vyjadrenia vo výroku svojho rozhodnutia (vo vzťahu k tretiemu výroku rozsudku súdu prvého stupňa).

Z uvedeného je podľa dovolacieho súdu zrejmé, že odvolací súd zaťažil svoje konanie a rozhodnutie vadou podľa § 237 písm.f/ O.s.p., keď vec žalobcu v rámci odvolacieho konania neprejednal v rozsahu, v akom odvolanie bolo podané a preto je tu dôvod, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Prešove podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dovolací súd ešte dodáva, že možnosť postupu podľa § 166 ods. 1 O.s.p. (doplnenie rozsudku odvolacieho súdu) neprichádza do úvahy z dôvodu, že účastníci v zákonom stanovenej lehote nenavrhlí jeho doplnenie a súd tak nemôže urobiť, keď rozsudok odvolacieho súdu už nadobudol právoplatnosť.

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. júna 2013

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová